

Een bloedeloze Macbeth

THEATER

Jan Decorte grijpt andermaal naar Shakespeare. Zijn versnipperde ‘Macbeth’-bewerking zoekt de extase, maar laat je onverschillig achter.

BLOET

Body a.k.a. Op tournee in Vlaanderen en Nederland tot 30 januari. ★★★★★

Love him or hate him: op geen theatermaker is die leuze meer van toepassing dan op Jan Decorte. De één roemt zijn levenskunst, de ander ziet gemakzuchtige willekeur – op z'n minst is Decorte consequent in zijn compromis- loosheid. *Bloetwollefduivel*, zijn bewerking uit 1994 van Shakespeares gruwelstuk *Macbeth*, wroette zo genade- loos in de donkere krotten van de ziel dat hijzelf er een depressie aan overhield.

Vijfentwintig jaar later neemt Decorte met (levens)partner Sigrid Vinks en de jonge Lisah Adeaga *Macbeth* weer op. Maar in *Body a.k.a.* krijgt het kwaad geen vrij spel meer: Decorte draagt engelenvleugels, de vijand- schap wordt verbinding, de kinderlijke poëzie ruimt plaats voor het lichaam zelf. De beste scènes zijn die waarin de drie lijven samenklitten tot onlosmakelijke poses – het gevecht op leven en dood blijkt een ontwapenend spel.

Pissen in een pollepel

Wie zulke taferelen betekenis wil geven in een groter geheel, is er helaas aan voor de moeite. *Body a.k.a.* lijkt zich te bedienen van losse, intuïtieve fragmenten die elkaar nauwelijks versterken. Hier mompelt Decorte wat, daar voert het trio infantiele dansjes uit, stenen worden op een lichaam gestapeld en Adeaga pist zowaar in een pollepel – het belangrijkste rekwisiet. Is dat wat Decorte wil: nieuwe functies van het alledaagse blootleggen?

‘Eins zwei drei – die Kunst ist frei’, lees je in het nagenoeg blanco programmablaadje. Kan best, maar in dit ratjetoe wordt de vrijheid wel erg vrijblijvend. Behalve de frêle, frivole Vinks valt er weinig te genieten aan *Body a.k.a.*, dat richting en dramaturgie ontbeert. *Macbeth* is compleet onschadelijk gemaakt.

GILLES MICHIELS